

Bruksela, 2 maja 2016 r.
(OR. pl)

8535/16

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2016/0124 (NLE)

SOC 214
EMPL 131
PECHE 150

WNIOSEK

Od:	Sekretarz Generalny Komisji Europejskiej, podpisał dyrektor Jordi AYET PUIGARNAU
Data otrzymania:	29 kwietnia 2016 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2016) 235 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DYREKTYWY RADY wdrażającej Umowę zawartą między Generalną Konfederacją Spółdzielni Rolniczych przy Unii Europejskiej (COGECA), Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) oraz Stowarzyszeniem Krajowych Organizacji Przedsiębiorstw w Sektorze Rybołówstwa (EUROPÉCHE) z dnia 21 maja 2012 r., zmienioną w dniu 8 maja 2013 r., w sprawie wdrożenia Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r.

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2016) 235 final.

Zał.: COM(2016) 235 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 29.4.2016 r.
COM(2016) 235 final

2016/0124 (NLE)

Wniosek

DYREKTYWA RADY

wdrażająca Umowę zawartą między Generalną Konfederacją Spółdzielni Rolniczych przy Unii Europejskiej (COGECA), Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) oraz Stowarzyszeniem Krajowych Organizacji Przedsiębiorstw w Sektorze Rybołówstwa (EUROPÊCHE) z dnia 21 maja 2012 r., zmienioną w dniu 8 maja 2013 r., w sprawie wdrożenia Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r.

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2016) 143 final}

{SWD(2016) 144 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

- **Przyczyny i cele wniosku**

W 2002 r. MOP wszczęła debatę na poziomie światowym dotyczącą pełnego i nowoczesnego zestawu międzynarodowych norm dla sektora rybołówstwa, aby zapewnić odpowiednią ochronę rybaków na poziomie światowym. W efekcie w 2007 r. przyjęto Konwencję dotyczącą pracy w sektorze rybołówstwa¹. Dotychczas Francja jest jedynym państwem członkowskim Unii, które ratyfikowało tę Konwencję².

W 2007 r. Komisja zainicjowała pierwszy etap konsultacji z partnerami społecznymi UE, zgodnie z art. 154 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), na mocy którego zaproszono ich do „zbadania możliwości podjęcia wspólnej inicjatywy, która miałaby na celu wspieranie stosowania w UE postanowień niedawno przyjętej Konwencji MOP dotyczącej pracy w rybołówstwie z 2007 r.”³. Generalna Konfederacja Spółdzielni Rolniczych przy Unii Europejskiej („Cogeca”), Europejska Federacja Pracowników Transportu („ETF”) oraz Stowarzyszenie Krajowych Organizacji Przedsiębiorstw w Sektorze Rybołówstwa („Europêche”) rozpoczęły negocjacje w 2009 r. Umowę zawarto 21 maja 2012 r., a następnie zmieniono 8 maja 2013 r. 10 maja 2013 r. partnerzy społeczni UE zwrócili się do Komisji o wdrożenie ich umowy w formie decyzji Rady, zgodnie z art. 155 ust. 2 TFUE.

Celem niniejszego wniosku jest wdrożenie umowy w sprawie realizacji Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. zawartej przez Cogeca, ETF i Europêche.

Za pomocą niniejszego wniosku Komisja dąży do poprawy warunków pracy i życia rybaków pracujących na statkach pływających pod banderą państwa członkowskiego UE poprzez ustanowienie skonsolidowanych ram prawnych dopasowanych do warunków pracy w sektorze rybołówstwa morskiego.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Niniejsza inicjatywa jest zgodna z priorytetem Komisji na rzecz pogłębionego i sprawiedliwszego jednolitego rynku, a zwłaszcza jego wymiaru społecznego. Jest ona zgodna z działaniami Komisji na rzecz stworzenia uczciwego i faktycznie paneuropejskiego rynku pracy, zapewniającego pracownikom rzetelną ochronę i trwałe miejsca pracy⁴. Obejmuje ona zapewnienie bezpieczeństwa i higieny pracy, czas pracy, ochronę socjalną oraz uprawnienia związane z umową o pracę.

Przepisy prawne UE w zakresie warunków życia i pracy rybaków ustanowiono w wielu instrumentach prawnych, zwłaszcza w unijnych dyrektywach dotyczących prawa pracy oraz unijnym prawodawstwie dotyczącym bezpieczeństwa i higieny pracy (BHP). W odniesieniu

¹ http://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:12100:0::NO::P12100_ILO_CODE:C188.

² Francja ratyfikowała Konwencję w październiku 2015 r. Norwegia, będąca członkiem EOG, ratyfikowała Konwencję w styczniu 2016 r.

³ COM(2007) 591 final.

⁴ Orędzie przewodniczącego Jean-Claude’a Junckera o stanie Unii w Parlamencie Europejskim z dnia 9 września 2015 r.

do zagadnień, które nie są objęte prawodawstwem UE, takich jak prawo do opieki medycznej na lądzie, prawo do repatriacji i zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego zdolność rybaków do pracy, państwa członkowskie UE wdrożyły bardzo zróżnicowane normy.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Trwa ocena *ex post* dorobku UE w zakresie BHP i dotychczas nie wskazano wielu kluczowych zagadnień wymuszających zmianę prawodawstwa UE, zwłaszcza w odniesieniu do nowej struktury i szczegółowej treści przepisów przyszłych ram regulacyjnych UE w zakresie BHP. W trakcie prac przygotowawczych zainteresowane podmioty wskazywały na potrzebę dostosowania obowiązujących przepisów dotyczących BHP w sektorze gospodarki morskiej i rybołówstwa do niedawnych konwencji MOP, na przykład Konwencji MOP dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. Wyraźnie widać, że umowa uzupełnia obowiązujący dorobek UE w zakresie BHP i dostosowuje go do Konwencji. W przyszłości konieczne będzie uwzględnienie umowy przy zmianie unijnych ram dotyczących BHP.

UE przyczynia się również do poprawy warunków życia i pracy rybaków za pomocą wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb)⁵, której celem jest zapewnienie, aby działalność połowowa i w zakresie akwakultury przyczyniała się do długoterminowego zrównoważenia pod względem środowiskowym, ekonomicznym i społecznym. Z kolei zdrowe stada ryb faktycznie przynoszą korzyści rybakom. Zarządzanie zasobami w sposób zrównoważony spowoduje poprawę konkurencyjności unijnego sektora rybołówstwa, tworząc nowe miejsca pracy.

Cele WPRyb są również promowane na poziomie międzynarodowym, zapewniając, aby unijna działalność połowowa prowadzona poza wodami UE była oparta na takich samych zasadach i normach, jak w obowiązującym prawie UE, i propagując równe warunki działania dla podmiotów unijnych i podmiotów z państw trzecich. W tym celu Unia aktywnie dąży do przeprowadzenia starań wzmacniającym działanie regionalnych i międzynarodowych organizacji rybackich, tak aby mogły one lepiej chronić żywe zasoby morskie i zarządzać nimi w ramach swoich kompetencji, w tym staraniom zwalczającym nielegalne, nieraportowane i nieregulowane (NNN) połowy⁶.

Niskie normy zdrowia i bezpieczeństwa oraz złe warunki pracy to zarówno przyczyna połowów NNN, jak i jeden z jego skutków. Z jednej strony operatorzy mogą decydować się na prowadzenie połowów NNN z uwagi na niższe koszty rzadkich kontroli w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa oraz innych mechanizmów kontroli warunków pracy. Z drugiej strony pracownicy na statkach uczestniczących w połowach NNN są narażeni na wyczerpanie, ponieważ niemożliwe jest zapewnienie godnych warunków pracy na statku prowadzącym działalność nielegalną. Oczekuje się, że poprawa sytuacji socjalnej rybaków ograniczy ryzyko nadużyć i zwiększy koszt prowadzenia połowów NNN, przez co ta opcja stanie się mniej atrakcyjna. Z tego względu rzetelne wdrożenie konwencji MOP w skali światowej miałyby korzystny wpływ zarówno na warunki pracy rybaków, jak i na

⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE, Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22-61.

⁶ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999, Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1-32.

występowanie połowów NNN. Unia Europejska, dzięki włączeniu umowy partnerów społecznych w sprawie Konwencji MOP dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa do prawodawstwa UE, będzie miała silniejszy mandat do propagowania jej wdrożenia w krajach będących jej partnerami na całym świecie.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Art. 155 ust. 2 TFUE stanowi, że „wykonywanie umów zbiorowych zawartych na poziomie Unii odbywa się bądź zgodnie z procedurami i praktykami właściwymi dla partnerów społecznych i państw członkowskich, bądź, w dziedzinach podlegających artykułowi 153, na wspólne żądanie stron-sygnatariuszy, w drodze decyzji Rady na wniosek Komisji. Parlament Europejski jest informowany”.

Zgodnie z art. 153 ust. 1 lit. a) i b) TFUE, celem umowy zawartej przez Cogeca, ETF i Europêche jest poprawa warunków pracy i życia pracowników na pokładach pełnomorskich statków rybackich w zakresie minimalnych wymogów dotyczących pracy na statku, warunków służby, zakwaterowania i żywności, zapewnienie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz opieki medycznej. Art. 155 ust. 2 stanowi zatem odpowiednią podstawę prawną dla wniosku Komisji.

• Pomocniczość

Uzasadnieniem konieczności podjęcia działań przez UE jest fakt, że rybołówstwo morskie jest sektorem transgranicznym, prowadzącym działalność na całym świecie. Statki rybackie pływają pod różnymi banderami UE, prowadząc działalność również poza wodami terytorialnymi zainteresowanych państw członkowskich UE, na wodach podlegających jurysdykcji innych państw członkowskich oraz na wodach międzynarodowych. Flota dalekomorska UE prowadzi działalność na wodach międzynarodowych (na pełnym morzu) oraz na podstawie umów dwustronnych z państwami spoza UE.

Pomimo podjęcia przez Radę decyzji upoważniającej państwa członkowskie UE do ratyfikacji konwencji MOP nr C188⁷ proces ratyfikacji następuje bardzo powoli. Ratyfikacja jedynie przez część państw członkowskich UE nie zapewniłaby jednakowego poziomu godnych warunków życia i pracy w UE dla rybaków oraz równych warunków działania w zakresie konkurencyjności między państwami członkowskimi UE. Spowodowałaby utrzymanie się różnych norm, zwłaszcza w odniesieniu do zagadnień nieobjętych dotychczas zakresem prawodawstwa UE, na przykład zaświadczeń lekarskich dla rybaków, prawa do repatriacji oraz opieki medycznej na lądzie. Nadal utrzymywałyby się zróżnicowane warunki pracy rybaków w UE. Ponadto spowodowałoby to zróżnicowane pozycje konkurencyjne między państwami członkowskimi, które dokonały ratyfikacji Konwencji, a tymi, które tego nie uczyniły. Dyrektywa, której dotyczy wniosek, opiera się na obowiązujących normach międzynarodowych i unijnych, uwzględniając szczególne środowisko pracy w tym sektorze. Dzięki równoczesnemu wejściu w życie i jednolitej transpozycji we wszystkich państwach członkowskich norm zawartych w odnośnej Konwencji MOP dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. zapewnia ona jednakowy poziom godnych warunków życia i pracy

⁷ Decyzja Rady 2010/321/UE z dnia 7 czerwca 2010 r. upoważniająca państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. (konwencja nr 188) DZ.U. L 145 z 11.6.2010, s. 12–12.

oraz równe warunki działania w zakresie konkurencyjności między państwami członkowskimi UE. Dostosowuje ona sytuację rybaków do sytuacji przedstawicieli innych zawodów morskich⁸.

- **Proporcjonalność**

Dyrektywa, której dotyczy wniosek, spełnia wymogi proporcjonalności, ponieważ stanowi krok naprzód ku osiągnięciu przyjętych celów poprawy warunków życia i pracy pracowników oraz zapewnienia spójnych ram prawnych określających normy minimalne. Ściśle ogranicza się do transpozycji zaktualizowanych norm zawartych w Konwencji MOP dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. do prawa UE. Działania opierają się na umowie zawartej przez przedstawicieli pracodawców i pracowników z tego sektora.

Pozostawia państwom członkowskim UE możliwość zachowania lub przyjęcia norm korzystniejszych dla pracowników oraz elastyczność umożliwiającą uwzględnienie szczególnych właściwości ich uwarunkowań krajowych. W efekcie wniosek pozostawia zatem miejsce na elastyczność w kwestii wyboru konkretnych środków wykonawczych.

- **Wybór instrumentu**

Wybrany instrumentem jest dyrektywa. Terminu „decyzja” w art. 155 ust. 2 użyto w jego ogólnym rozumieniu, aby umożliwić wybór instrumentu legislacyjnego zgodnie z art. 288 TFUE. Do Komisji należy wybranie najwłaściwszego z trzech wiążących instrumentów określonych w wymienionym artykule (rozporządzenie, dyrektywa lub decyzja).

Art. 296 TFUE stanowi, że: „jeżeli Traktaty nie przewidują rodzaju przyjmowanego aktu, instytucje dokonują wyboru, jakiego rodzaju akt ma w danym przypadku zostać przyjęty, w poszanowaniu obowiązujących procedur oraz zasady proporcjonalności”.

W tym przypadku, mając na uwadze rodzaj i treść umowy partnerów społecznych, oczywiste jest, że najlepiej zastosować przepisy, które państwa członkowskie lub partnerzy społeczni transponują do prawa krajowego państw członkowskich. Dyrektywa Rady jest więc najwłaściwszym instrumentem. Komisja uważa też, że umowy nie należy włączać do wniosku, lecz ją do niego załączyć.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Art. 155 ust. 1 TFUE stanowi, że dialog między partnerami społecznymi na poziomie Unii może prowadzić, jeśli oni sobie tego życzą, do nawiązania stosunków umownych, w tym umów zbiorowych. TFUE nie zobowiązuje ich do wcześniejszych konsultacji z innymi stronami. Biorąc pod uwagę przejrzystość procesu oraz rolę powierzoną partnerom społecznym na mocy art. 155 TFUE, nie przeprowadzono żadnych dodatkowych konsultacji społecznych⁹.

⁸ Takie ramy prawne obowiązują już w prawie UE w odniesieniu do marynarzy: dyrektywa Rady 2009/13/WE z dnia 16 lutego 2009 r. w sprawie wdrożenia Umowy zawartej między Stowarzyszeniem Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) a Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. oraz w sprawie zmiany dyrektywy 1999/63/WE, Dz.U. L 124 z 20.5.2009, s. 30-50.

⁹ http://ec.europa.eu/smart-regulation/guidelines/tool_7_en.htm.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Zamówiono zewnętrzną analizę w celu wsparcia oceny kosztów i korzyści umowy¹⁰. Konsultanci określili właściwe organy i partnerów społecznych ze wszystkich państw członkowskich oraz zwrócili się o udzielenie informacji na temat ustawodawstwa krajowego dotyczącego warunków życia i pracy w sektorze rybołówstwa morskiego, określając też potencjalne skutki wykonania umowy, których w ich opinii można się spodziewać.

- **Proporcjonalna ocena skutków**

Zgodnie z wytycznymi w sprawie lepszych uregulowań prawnych¹¹, a także w celu umożliwienia kolegium komisarzy podjęcia świadomej decyzji służby Komisji opracowały proporcjonalną ocenę skutków, obejmującą również ocenę reprezentatywności sygnatariuszy oraz zgodność klauzul umowy z prawem w odniesieniu do ram prawnych UE.

- *Reprezentatywność partnerów społecznych UE*

Analizując wniosek partnerów społecznych UE dotyczący wdrożenia ich umowy do prawa UE na mocy art. 155 TFUE, Komisja bada reprezentatywność oraz mandat partnerów społecznych dla zakresu objętego umową. Stanowi to gwarancję, że wniosek jest zgodny z postanowieniami TFUE, a umowa może liczyć na szerokie poparcie wśród podmiotów faktycznie nią zainteresowanych.

Zgodnie z art. 1 decyzji Komisji 98/500/WE z dnia 20 maja 1998 r. partnerzy społeczni na szczeblu europejskim powinni spełniać następujące kryteria: „a) odnoszą się do poszczególnych sektorów lub kategorii i są zorganizowani na szczeblu europejskim;

b) składają się z organizacji, które same są integralną i uznaną częścią struktur partnerów społecznych państw członkowskich, posiadają zdolność do negocjowania układów i reprezentują kilka państw członkowskich; oraz

c) mają właściwe struktury, aby zapewnić ich skuteczne uczestnictwo w pracach Komitetów Dialogu (Sektorowego)”.

Te warunki muszą być spełnione w chwili podpisywania umowy. W chwili podpisywania umowy Chorwacja nie była jeszcze członkiem UE. Europejska Fundacja na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound) przeprowadziła w 2012 r. analizę umożliwiającą ocenę reprezentatywności europejskich partnerów społecznych.

Umowa dotyczy warunków pracy w rybołówstwie morskim, odpowiadającym zakresowi komitetu dialogu społecznego sektora rybołówstwa morskiego. Z tego względu zapewniono równowagę zakresu Komitetu i umowy. Partnerami społecznymi uczestniczącymi w Komitecie są Europêche i Cogeca ze strony pracodawców oraz ETF ze strony pracowników.

¹⁰ ICF International, „Study on Costs and Benefits of a Council Decision implementing the European sectoral social partners’ Agreement concerning the implementation of the Work in Fishing Convention, 2007 of the ILO” („Analiza kosztów i korzyści wynikających z decyzji Rady wdrażającej umowę między europejskimi sektorowymi partnerami społecznymi w sprawie realizacji Konwencji MOP dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r.”), grudzień 2015 r.

¹¹ SWD(2015) 111 final.

W przypadku Europêche przeprowadzona przez Eurofound analiza reprezentatywności z 2012 r. wskazuje członków w 11 państwach członkowskich UE¹². Dwie organizacje pracodawców mają status obserwatora (LV i LT).

Cogeca reprezentuje ogólne i szczegółowe interesy europejskich spółdzielni rolniczych, leśnych, rybackich i rolno-spożywczych. Ma członków związanych z rybołówstwem morskim w 11 państwach członkowskich UE¹³. Uwzględniając członkostwo zarówno Cogeca, jak i Europêche, oznacza to, że po stronie pracodawców w Komitecie reprezentowanych jest ogółem 16 państw członkowskich.

Po stronie pracowników, ETF ma członków związanych z rybołówstwem morskim w 11 państwach członkowskich¹⁴. Oznacza to, że rybacy z 11 państw członkowskich¹⁵ nie są reprezentowani. Jednakże zgodnie z danymi dotyczącymi zatrudnienia w sektorze w przypadku większości spośród tych krajów liczba pracowników wynosi około 1 000 (w większości tych państw członkowskich zatrudnienie jest znacznie niższe). Chociaż Irlandia, Grecja, Rumunia i Szwecja mają ponad 1 000 rybaków, ogromna część z nich pracuje na własny rachunek.

Podsumowując, z wyjątkiem Portugalii i Rumunii nie ma państw członkowskich, w których organizacje pracodawców działających w sektorze rybołówstwa morskiego nie byłyby reprezentowane na poziomie europejskim, biorąc pod uwagę, że w Rumunii ten sektor jest dość niewielki. W ramach dialogu społecznego w UE reprezentowanych jest osiem państw członkowskich, których łączny udział w sektorze wynosi 84 % pod względem zatrudnienia ogółem oraz 87 % pod względem ekwiwalentu pełnego czasu pracy. Prowadzi to do wniosku, że partnerzy społeczni, którzy zawarli umowę, są reprezentatywni dla sektora i z tego względu mogą zwrócić się do Komisji o jej wdrożenie zgodnie z art. 155 TFUE.

- *Zgodność klauzul z prawem*

Komisja zbadała zgodność umowy z prawem. Przeanalizowała każdą klauzulę i nie stwierdziła sprzeczności z prawem UE. Umowa między partnerami społecznymi nie nakładałaby bezpośrednio na państwa członkowskie żadnych zobowiązań. Zobowiązania takie wynikałyby raczej z jej wykonania w drodze decyzji Rady, tzn. dyrektywy. Zakres i treść umowy dotyczy dziedzin wymienionych w art. 153 ust. 1 TFUE. Rozszerzenie niektórych postanowień umowy na osoby pracujące na własny rachunek nie jest sprzeczne z art. 153 ust. 1 lit. a), ponieważ nadrzędnym celem i warunkiem normatywnym rozszerzenia postanowień na osoby pracujące na własny rachunek jest zagwarantowanie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników na pokładzie tego samego statku. Takie rozszerzenie istnieje już w obowiązującym dorobku UE w zakresie BHP, mającym zastosowanie do tego sektora. Artykuł 3 ust. 3 umowy zawiera klauzulę o zachowaniu poziomu ochrony, zapewniającą utrzymanie aktualnego poziomu ochrony pracowników. Artykuł 4 umowy stanowi, że nie ma ona żadnego wpływu na przepisy prawa, orzeczenia, zwyczaje czy umowy pomiędzy właścicielami statków rybackich a rybakami, które zapewniają rybakom warunki korzystniejsze niż te zawarte w umowie.

- *Opcje strategiczne oraz ocena kosztów i korzyści*

¹² BE, DE, DK, ES, FR, EL, IT, NL, PL, SE i UK.

¹³ CY, DE, EE, ES, FR, EL, IE, IT, MT, NL i SI.

¹⁴ BE, BG, DE, DK, ES, FR, IT, NL, PL, PT i UK.

¹⁵ CY, EE, EL, IE, FI, LV, LT, MT, RO, SE, SI.

Komisja może jedynie przyjąć lub odrzucić wniosek sygnatariuszy o wdrożenie umowy za pomocą aktu ustawodawczego. Nie może zmienić treści umowy. Nie może zwrócić się do partnerów społecznych na poziomie UE o samodzielne wykonanie umowy, jako że zgodnie z art. 155 ust. 2 TFUE jest to ich prerogatywa.

Z tego względu Komisja może rozważyć tylko jeden wariant strategiczny. W proporcjonalnej ocenie skutków towarzyszącej wnioskowi dokonano oceny tej opcji strategicznej (tzn. środków przyjętych w umowie) i porównano ją do scenariusza bazowego (czyli opcji niepodejmowania dalszych działań na poziomie UE).

Wyniki analizy pokazały, że ogólnie nie należy oczekiwać znacznego wzrostu kosztów. Koszty różnią się pomiędzy poszczególnymi państwami członkowskimi w zależności od stopnia istniejącej już zgodności ich ustawodawstwa krajowego z umową. Część kosztów wystąpi tylko jednorazowo (np. koszty związane z transpozycją umowy do ustawodawstwa krajowego), a część będzie się okresowo powtarzać (np. koszty związane z zaświadczeniami lekarskimi, które będą wymagały okresowego odnawiania, koszty repatriacji itp.).

W przypadku państw członkowskich, w których występuje już zgodność z większością postanowień umowy, koszty będą ograniczone. W przypadku państw członkowskich, które będą musiały zmienić niektóre elementy swojego ustawodawstwa krajowego, dotyczące na przykład zaświadczeń lekarskich, prawa do repatriacji oraz oceny ryzyka, koszty w przeliczeniu na pracownika lub na przedsiębiorstwo pozostają ogólnie na poziomie proporcjonalnym do zakładanego celu. Łączne koszty repatriacji, zaświadczeń lekarskich i oceny ryzyka szacuje się na 1,3–8 mln EUR. Biorąc pod uwagę roczny obrót sektora, wynoszący 6,9 mld EUR, koszty odpowiadałyby co najwyżej 0,11 % łącznego obrotu sektora.

Umowa spowoduje poprawę warunków życia i pracy w sektorze rybołówstwa morskiego w zakresie czasu pracy, wieku minimalnego, zaświadczeń lekarskich, oceny ryzyka, zakwaterowania, żywności i wody na statku oraz opieki medycznej na statku. Poprzez ustanowienie minimalnej normy obowiązującej w całej UE zapewni również równe warunki działania w tym sektorze w UE.

W przypadku pracodawców spadek częstotliwości występowania wypadków i urazów przy pracy oraz chorób zawodowych spowoduje zwiększenie wydajności pracy, niższe koszty odszkodowań oraz mniejszą rotację pracowników. W przypadku pracowników spowoduje to zmniejszenie ryzyka wypadków lub chorób. Ograniczy również ryzyko utraty zdolności do zarobkowania. Co więcej, pozwoli im to pozostać dłużej w sektorze. Dodatkowo zwiększy atrakcyjność sektora dla młodych i wykwalifikowanych pracowników.

W przypadku organów krajowych spowoduje to spadek kosztów z tytułu zabezpieczenia społecznego i opieki zdrowotnej. Szacuje się, że łączne korzyści dla pracowników, pracodawców i organów krajowych wyniosą 1,2–19,7 mln EUR w okresie pięciu lat.

Na podstawie porównania opcji oraz analizy kosztów i korzyści można stwierdzić, że umowa pozwala na osiągnięcie założonych celów przy uzasadnionych łącznych kosztach i że wdrożenie jej za pomocą dyrektywy jest właściwe.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Blisko 90 % przedsiębiorstw w sektorze rybołówstwa morskiego to mikroprzedsiębiorstwa dysponujące tylko jednym statkiem. Na podstawie dostępnych danych można założyć, że znaczną część z nich stanowią statki eksploatowane przez właścicieli lub statki eksploatowane

przez szypra i jedną lub dwie inne osoby pracujące na własny rachunek lub pracowników na pokładzie. Umowa nie ma zastosowania do operatorów będących właścicielami, ponieważ uznaje się ich za osoby pracujące na własny rachunek.

Ze względu na szczególną strukturę sektora rybołówstwa morskiego umowa będzie wywierać wpływ przede wszystkim na mikroprzedsiębiorstwa zatrudniające pracowników lub przedsiębiorstwa, w których osoby pracujące na własny rachunek pracują wraz z pracownikami. Istnieje jednak małe prawdopodobieństwo, że ich konkurencyjność zmniejszy się w porównaniu z obecną sytuacją. Ustanowienie norm minimalnych na poziomie UE przyczyni się do równych warunków działania, a więc poprawi pozycję konkurencyjną. Lepsze warunki pracy spowodują wzrost produkcji, spadek kosztów odszkodowań związanych z urazami i wypadkami przy pracy oraz chorobami zawodowymi, a także mniejszą rotację pracowników.

Co więcej, w umowie daje się państwom członkowskim możliwość stopniowego wdrażania umowy w okresie pięciu lat w odniesieniu do niektórych kategorii rybaków lub statków.

- **Prawa podstawowe**

Cele niniejszego wniosku są zgodne z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, zwłaszcza z prawami chronionymi na mocy art. 20 (Równość wobec prawa), art. 31 (Należyte i sprawiedliwe warunki pracy) oraz art. 32 (Zakaz pracy dzieci i ochrona młodocianych w pracy).

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet UE.

5. POZOSTAŁE ELEMENTY

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Bez uszczerbku dla postanowień umowy dotyczących działań następczych i przeglądu ze strony sygnatariuszy, Komisja Europejska, po zasięgnięciu opinii pracodawców i pracowników na poziomie europejskim, będzie monitorować realizację dyrektywy wdrażającej umowę. Komisja Europejska przeprowadzi ocenę dyrektywy w terminie pięciu lat po jej wejściu w życie.

- **Dokumenty wyjaśniające**

Państwa członkowskie muszą przekazać Komisji tekst przepisów krajowych przyjętych w celu transpozycji dyrektywy oraz tabelę korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą. Dyrektywa obejmuje wiele aspektów warunków życia i pracy rybaków, na przykład czas pracy, wiek minimalny, treść umowy o pracę, bezpieczeństwo i higienę pracy, zaświadczenia lekarskie dla rybaków i wymagania dotyczące stanu załogi. W związku z tym krajowe ustawodawstwo państw członkowskich dotyczące kwestii objętych danym wnioskiem zwykle zawiera się w wielu różnych tekstach prawnych (kodeksy pracy, przepisy dotyczące BHP, przepisy sektorowe o niewyczerpującym zakresie), które wymagają systemowego podejścia i wykładni.

Wniosek zawiera również wiele elementów, które wcześniej nie były objęte zakresem prawodawstwa UE, na przykład zaświadczenia lekarskie, szczegółowe przepisy dotyczące żywności i wody, a także szczególne elementy dotyczące zakwaterowania na pokładzie statków rybackich. W celu zapewnienia przestrzegania minimalnych wymogów ustanowionych w niniejszym wniosku potrzebne są jednoznaczne informacje na temat transpozycji tych nowych przepisów i rozwiązań. Umożliwią one Komisji wdrożenie wymogów dyrektywy, które mają chronić bezpieczeństwo i zdrowie pracowników, zapewnić przedsiębiorstwom większą swobodę oraz stymulować uczciwą konkurencję między przedsiębiorstwami.

Szacowane dodatkowe obciążenie administracyjne związane z przedstawieniem dokumentów wyjaśniających nie jest nieproporcjonalne (jest to działanie jednorazowe i nie wymaga zaangażowania wielu organizacji). Państwa członkowskie mogą sporządzić dokumenty wyjaśniające w efektywniejszy sposób.

W związku z powyższym proponuje się, aby państwa członkowskie zobowiązały się zgłaszać Komisji swoje środki transpozycji, przedstawiając jeden lub więcej niż jeden dokument wyjaśniający związek między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów służących transpozycji.

- **Europejski Obszar Gospodarczy**

Akt będący przedmiotem wniosku dotyczy zagadnienia EOG i dlatego jego zakres powinien obejmować Europejski Obszar Gospodarczy.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Struktura wniosku jest następująca:

Artykuł 1

Ten artykuł nadaje moc wiążącą umowie zawartej przez partnerów społecznych, co jest celem decyzji Rady, zgodnie z art. 155 ust. 2 TFUE.

Artykuł 2

Artykuł 2 stanowi, że dyrektywa przewiduje jedynie minimalne wymagania, pozostawiając państwom członkowskim dowolność w kwestii przyjęcia środków, które są bardziej korzystne dla pracowników w danej dziedzinie. Jego celem jest wyraźne zagwarantowanie pracownikom nabytych poziomów ochrony oraz zapewnienie, by stosowano wyłącznie najkorzystniejsze normy ochrony pracowników.

Artykuły 3 do 6

Artykuły 3 do 6 zawierają zwykle przepisy w sprawie transpozycji do prawa krajowego państw członkowskich, zobowiązując je również do zapewnienia skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji. Artykuł 5 zawiera klauzulę sprawozdawczą. Celem art. 5 jest monitorowanie wdrożenia i stosowania dyrektywy w państwach członkowskich w zakresie warunków życia i pracy w tym sektorze oraz przeprowadzenie oceny. W tym kontekście weryfikowane będą dane dotyczące liczby wypadków i urazów przy pracy oraz problemów zdrowotnych w sektorze.

Artykuł 6 odnosi się do daty wejścia dyrektywy w życie. W art. 7 określono adresatów.

Szczegółowe omówienie postanowień załącznika do wniosku

Artykuł 1 (Definicje)

W umowie określa się znaczenie następujących pojęć na jej potrzeby: a) działalność połowowa, b) połowy komercyjne, c) właściwy organ, d) konsultacje, e) właściciel statku rybackiego lub właściciel, f) rybak, g) umowa rybaka o pracę, h) statek rybacki lub statek, i) długość, j) długość między pionami, k) szyper, l) służby rekrutacji i pośrednictwa pracy oraz m) prywatna agencja zatrudnienia. W ust. 2 określono znaczenie tych terminów do celów umowy.

Artykuł 2 (Zakres)

Artykuł 2 stanowi, że umowę stosuje się w odniesieniu do wszystkich rybaków zatrudnionych na pokładzie statku rybackiego biorącego udział w połowach komercyjnych, zarejestrowanego w państwie członkowskim UE lub pływającego pod jego banderą. Umowę stosuje się również do rybaków pracujących na tym samym statku na własny rachunek oprócz pracowników, aby zagwarantować ogólną ochronę zdrowia i bezpieczeństwa pracowników na tym samym statku. To rozszerzenie na osoby pracujące na własny rachunek jest zgodne z obowiązującym prawodawstwem UE. W art. 2 ust. 2 określa się, że w przypadku, gdy trudno stwierdzić, czy dany statek bierze udział w połowach komercyjnych, jest to ustalane przez właściwy organ po odbyciu konsultacji. Artykuł 2 ust. 3 stanowi, że państwo członkowskie może – po przeprowadzeniu konsultacji – rozszerzyć zakres ochrony przewidzianej w niniejszej umowie dla rybaków pracujących na statkach o długości 24 metrów i większej, na rybaków pracujących na statkach o długości mniejszej niż 24 metry.

Artykuł 3 (Stosowanie umowy)

W ust. 1 określa się, że z przyczyn obiektywnych i po przeprowadzeniu konsultacji państwo członkowskie może wyłączyć niektóre kategorie rybaków lub statków rybackich ze spełniania wymogów niniejszej umowy lub z jej niektórych postanowień, jeżeli stosowanie umowy będzie powodować istotne problemy w świetle szczególnych warunków służby rybaków lub działalności statków rybackich. Ustęp 2 stanowi, że w przypadku wyłączenia niektórych kategorii rybaków lub statków rybackich na mocy ust. 1 właściwy organ musi stopniowo rozszerzać stosowanie umowy na wszystkie kategorie rybaków lub statków rybackich w terminie pięciu lat od wejścia w życie niniejszej umowy. Ustęp 3 zawiera klauzulę o nieobniżaniu poziomu ochrony.

Artykuł 4 (Klauzula korzystniejszych warunków)

Niniejszy artykuł zawiera klauzulę dotyczącą korzystniejszych przepisów, zgodnie z którą postanowienia umowy nie mają żadnego wpływu na przepisy prawa, orzeczenia lub zwyczaje gwarantujące rybakom warunki korzystniejsze niż zawarte w umowie.

Artykuł 5 (Obowiązki właścicieli statków rybackich, szyprów i rybaków)

Artykuł 5 ust. 1 stanowi, że stosuje się go, nie naruszając przepisów dyrektywy 93/103/WE¹⁶. W ust. 2 stwierdza się, że obowiązkiem właściciela statku rybackiego jest zapewnienie szyprowi niezbędnych środków i zaplecza, umożliwiających spełnienie zobowiązań wynikających z umowy. W art. 5 ust. 3 opisuje się otwarty katalog różnych obowiązków szypra, aby mógł on zapewnić bezpieczeństwo i zdrowie rybaków na pokładzie statku. W art. 5 ust. 4 stwierdza się, że właściciel statku rybackiego nie może zabronić szyprowi podjęcia jakichkolwiek decyzji niezbędnych dla zapewnienia bezpieczeństwa rybaków i statku oraz jego bezpiecznej nawigacji i eksploatacji. Na mocy art. 5 ust. 5 ustanawia się spoczywający na rybakach obowiązek stosowania się do zgodnych z prawem poleceń szypra oraz odpowiednich zasad BHP.

Artykuł 6 (Minimalny wiek)

Artykuł 6 stosuje się, nie naruszając przepisów dyrektywy 94/33/WE¹⁷. Zgodnie z ust. 2 minimalny wiek zatrudnienia na statku rybackim wynosi 16 lat, pod warunkiem że dana młoda osoba nie podlega już obowiązkowi szkolnemu w pełnym wymiarze zgodnie z przepisami prawa krajowego. Pod takim samym warunkiem dopuszcza się pracę na pokładzie statków rybackich osób w wieku lat 15 odbywających szkolenie zawodowe w zakresie rybołówstwa.

W art. 6 ust. 3 określa się, że właściwe organy mogą zezwolić osobom w wieku 15 lat na wykonywanie lekkich prac w okresie wakacji i ferii szkolnych. Właściwe organy muszą, po przeprowadzeniu konsultacji, określić dozwolone rodzaje prac, warunki, w jakich prace te są wykonywane, oraz wymagany czas odpoczynku. W art. 6 ust. 4 określa się minimalny wiek 18 lat w odniesieniu do wykonywania prac na pokładzie statków rybackich, których charakter lub warunki wykonywania mogłyby niekorzystnie wpłynąć na zdrowie, bezpieczeństwo, rozwój fizyczny, psychiczny lub społeczny, edukację lub morale młodocianych. Art. 6 ust. 5 stanowi, że takie rodzaje prac muszą być ustalone w ramach krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych lub przez właściwy organ w drodze konsultacji. W art. 6 ust. 6 stwierdza się, że młodociani po przekroczeniu tego wieku mogą wykonywać te prace pod warunkiem, że zdrowie, bezpieczeństwo, rozwój fizyczny, psychiczny i społeczny, edukacja oraz morale tych młodocianych będą w pełni chronione i że otrzymają oni szczegółowe instrukcje lub odbędą szkolenie zawodowe oraz przejdą podstawowe szkolenie dotyczące bezpieczeństwa przed wyjściem w morze.

W art. 6 ust. 7 określa się definicję „nocy”. Na jego mocy zakazuje się pracy nocnej poniżej 18 roku życia. Właściwe organy mogą dopuścić wyjątek, jeżeli w przeciwnym razie utrudnione byłoby skuteczne szkolenie rybaków lub z uwagi na specyficzny charakter pracy lub zatwierdzony program szkolenia wymagane jest wykonywanie zadań w nocy przez rybaków poniżej 18 roku życia. Właściwy organ, po przeprowadzeniu konsultacji, musi określić, że praca nocna nie będzie miała negatywnego wpływu na ich zdrowie lub samopoczucie. Artykuł 6 ust. 8 zawiera klauzulę dotyczącą korzystniejszych przepisów.

Artykuły 7–9 (Badania lekarskie / zaświadczenie lekarskie)

Artykuł 7

¹⁶ Dyrektywa Rady 93/103/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotycząca minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i zdrowia w pracy na statkach rybackich (trzynasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG), Dz.U. L 307 z 13.12.1993, s. 1-17.

¹⁷ Dyrektywa Rady 94/33/WE z dnia 22 czerwca 1994 r. w sprawie ochrony pracy osób młodych, Dz.U. L 216 z 20.8.1994, s. 12-20.

W art. 7 ust. 1 określa się spoczywający na rybaku obowiązek posiadania przez niego na statku ważnego zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego jego zdolność do wykonywania obowiązków na statku. W ust. 2 stwierdza się, że możliwe jest ustanowienie odstępstw od stosowania ust. 1, uwzględniając bezpieczeństwo i zdrowie rybaków, wielkość statku oraz dostępność pomocy medycznej i sposobów, ewakuacji, długość rejsu oraz obszar i rodzaj połowów. Ustęp 3 stanowi, że tych odstępstw nie można stosować wobec rybaków pracujących na statku rybackim o długości co najmniej 24 metrów lub pozostających zazwyczaj na morzu przez dłużej niż trzy dni. W pilnych przypadkach właściwy organ może przyznać odstępstwo zezwalające rybakowi na pracę przez pewien ustalony okres, do czasu uzyskania zaświadczenia lekarskiego, pod warunkiem że rybak posiada poprzednie zaświadczenie lekarskie, które niedawno wygasło.

Artykuł 8

Na mocy art. 8 zobowiązuje się państwa członkowskie do przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych lub innych środków określających charakter i częstotliwość przeprowadzania badań lekarskich oraz formę, treść i okres ważności zaświadczeń lekarskich. Muszą one również przyjąć przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki gwarantujące prawo do innego wiążącego badania przez niezależnego lekarza orzecznika wyznaczonego jako biegły w przypadku odmowy wydania zaświadczenia, wydania zaświadczenia w przypadku zadeklarowania przez daną osobę niezdolności do pracy lub odmowy wydania zaświadczenia po ustaniu przyczyn medycznych, dla których odmówiono wydania zaświadczenia.

Artykuł 9

W art. 9 określa się dodatkowe wymogi minimalne w odniesieniu do zaświadczeń lekarskich dla rybaków pracujących na statkach o długości co najmniej 24 metrów lub statkach pozostających zazwyczaj na morzu przez dłużej niż trzy dni.

Artykuł 10 (Obsada)

Artykuł 10 stanowi, że właściciele statków rybackich muszą zapewnić, by liczebność załóg statków rybackich była dostateczna i zapewniała bezpieczną nawigację i eksploatację statku dowodzonego przez wykwalifikowanego szypra. Nie określono ograniczeń liczbowych. W ust. 2 określa się bardziej szczegółowe wymagania wobec statków o długości co najmniej 24 metrów. W ust. 3 daje się właściwemu organowi możliwość ustanowienia alternatywnych wymogów wobec statków o długości co najmniej 24 metrów. Muszą one służyć realizacji ogólnych celów tego artykułu i art. 11 oraz spełniać wymagania, o których mowa w ust. 2, nie zagrażając bezpieczeństwu i higienie pracy rybaków.

Artykuł 11 (Godziny pracy i godziny odpoczynku)

W art. 11 określa się godziny pracy i odpoczynku dla rybaków morskich objętych zakresem umowy, zapewniając średni tygodniowy wymiar czasu pracy wynoszący 48 godzin w maksymalnym okresie odniesienia trwającym 12 miesięcy. W odniesieniu do wyżej wymienionych rybaków nie stosuje się art. 3–6 włącznie oraz art. 8 i 21 dyrektywy 2003/88/WE¹⁸. W odniesieniu do pozostałych rybaków nadal stosuje się dyrektywę 2003/88/WE.

¹⁸ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy, Dz.U. L 299 z 18.11.2003, s. 9–19.

Ustęp 2 stanowi, że w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa rybaków oraz ograniczenia zmęczenia konieczne jest określenie maksymalnej liczby godzin pracy i minimalnej liczby godzin odpoczynku w danym okresie, biorąc pod uwagę ograniczenia ustalone w ust. 3 i 4. Mogą one być określone za pomocą przepisów ustawowych, umowy administracyjnej lub układu zbiorowego. W ust. 3 ustanawia się maksymalny wymiar czasu pracy i minimalny wymiar odpoczynku w każdym okresie dobowym i maksymalny czas pracy w każdym okresie siedmiodniowym. W ust. 4 ustala się ograniczenia dotyczące dzielenia okresów odpoczynku.

W ust. 5 dopuszcza się wyjątki od maksymalnego okresu odniesienia, maksymalnego wymiaru czasu pracy i minimalnego wymiaru odpoczynku z uwagi na przyczyny obiektywne lub techniczne lub z przyczyn dotyczących organizacji pracy. Takie wyjątki będą musiały być możliwie jak najbardziej zgodne z określonymi normami oraz umożliwiać dłuższy okres odpoczynku wyrównawczego. Mogą one uwzględniać częstsze lub dłuższe okresy urlopu lub przyznanie rybakom urlopu wyrównawczego. Ustęp 6 stanowi, że w przypadku skorzystania z wyjątków od ograniczeń dotyczących liczby godzin pracy i odpoczynku rybacy muszą otrzymać okres odpoczynku wyrównawczego tak szybko, jak to praktycznie możliwe.

Ustęp 7 stanowi, że w sytuacjach nadzwyczajnych szyper ma prawo wymagać od pracownika przedłużenia czasu pracy w sytuacjach niezbędnych dla zapewnienia bezpieczeństwa osób znajdujących się na pokładzie, połowu lub samego statku, bądź w przypadku konieczności niesienia pomocy innym osobom lub statkom, które znalazły się w niebezpieczeństwie, do czasu przywrócenia normalnej sytuacji. Po przywróceniu normalnej sytuacji szyper musi zapewnić wszystkim rybakom, którzy pracowali w czasie przewidzianym na ich odpoczynek, odpowiedni czas z przeznaczeniem na odpoczynek.

W ust. 8 określa się, że państwa członkowskie UE mogą postanowić, że rybacy pracujący na pokładzie statków rybackich, które z mocy prawa nie mogą być eksploatowane przez okres dłuższy niż miesiąc, muszą skorzystać z urlopu corocznego w tym okresie.

Artykuł 12 (Lista załogi)

W artykule tym określono, że każdy statek rybacki musi posiadać listę załogi. Przed wypłynięciem lub niezwłocznie po wypłynięciu listę załogi przekazuje się upoważnionej osobie na lądzie. Właściwy organ określa, komu i kiedy, a także w jakim celu lub celach, należy przekazać listę załogi.

Umowa rybaka o pracę (art. 13–18)

Artykuł 13

Art. 13 stanowi, że przepisy art. 14–18 stosuje się, nie naruszając przepisów dyrektywy 91/533/EWG¹⁹.

Artykuł 14

W artykule tym określono, że każde państwo członkowskie UE musi na mocy krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych lub innych środków wymagać, by rybacy zatrudnieni

¹⁹ Dyrektywa Rady 91/533/EWG z dnia 14 października 1991 r. w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy, Dz.U. L 288 z 18.10.1991, s. 32–35.

na pokładzie statków rybackich objęci byli pisemną umową o pracę, która jest dla nich zrozumiała. Umowa rybaka o pracę musi być zgodna z postanowieniami umowy, a w szczególności jej załącznikiem I, zawierającym minimalne normy dotyczące treści umowy rybaka o pracę.

Artykuł 15

Państwa członkowskie UE muszą przyjąć krajowe przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki służące określeniu procedur zapewniających: a) rybakom możliwość zwrócenia się o poradę odnośnie do treści ich umowy rybaka o pracę przed jej zawarciem; b) w stosownych przypadkach prowadzenie rejestru pracy rybaka na mocy takiej umowy o pracę; oraz c) mechanizmy rozstrzygania sporów związanych z umową rybaka o pracę.

Artykuł 16

Artykuł ten stanowi, że rybak musi otrzymać kopię umowy rybaka o pracę. Kopię należy przekazać innym stronom na ich wniosek, zgodnie z przepisami krajowymi i praktyką. Kopia umowy rybaka o pracę musi być przechowywana na pokładzie statku i dostępna dla rybaka.

Artykuł 17

W tym artykule stwierdza się, że art. 14–16 oraz załącznik I do umowy nie mają zastosowania do właścicieli statków rybackich, którzy samodzielnie eksploatują statek.

Artykuł 18

Artykuł ten stanowi, że właściciel statku rybackiego ma obowiązek zapewnienia, by każdy rybak zatrudniony na pokładzie statku posiadał umowę rybaka o pracę, która została sporządzona na piśmie. Ta umowa o pracę musi być podpisana przez wszystkie zainteresowane strony, tzn. rybaka, pracodawcę lub przedstawicieli lub inne zainteresowane strony.

Artykuł 19 (Repatriacja)

Artykuł 19 ust. 1 stanowi, że państwa członkowskie UE muszą zagwarantować prawo do repatriacji rybakom pracującym na statkach pływających pod ich banderą lub zarejestrowanych pod ich pełną jurysdykcją, które wpływają do zagranicznego portu. Prawo do repatriacji przysługuje, jeżeli umowa rybaka o pracę wygasła lub została wypowiedziana z uzasadnionych powodów przez co najmniej jedną stronę tej umowy lub jeżeli rybak nie jest w stanie dalej wypełniać swoich obowiązków wymaganych na mocy umowy rybaka o pracę lub też nie można oczekiwać, że będzie je wypełniał w określonych okolicznościach (np. wypadki lub urazy przy pracy, choroby zawodowe). Prawo do repatriacji przysługuje również rybakom przenoszonym z tych samych powodów ze statku do portu zagranicznego.

W art. 19 ust. 2 określa się, że właściciel statku rybackiego ponosi koszt repatriacji, chyba że zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub innymi środkami rybak poważnie naruszył swoje obowiązki wynikające z umowy rybaka o pracę. Zgodnie z art. 19 ust. 3 państwa członkowskie UE muszą dokładnie określić okoliczności, w których rybak jest uprawniony do repatriacji, na przykład maksymalną długość okresów służby na pokładzie oraz miejsca, do których rybak może być repatriowany.

Artykuł 19 ust. 4 stanowi, że jeżeli właściciel statku rybackiego nie zapewni repatriacji, państwo członkowskie ma obowiązek jej zorganizowania. Państwo członkowskie będzie uprawnione do odzyskania kosztów od właściciela statku rybackiego. Na mocy art. 19 ust. 5 właściciel statku rybackiego ma możliwość odzyskania kosztów na podstawie ustaleń umownych ze stroną trzecią.

Artykuł 20 (Usługi w zakresie rynku pracy świadczone przez podmioty prywatne)

Artykuł 20 ust. 1 stanowi, że niniejszy artykuł stosuje się, nie naruszając przepisów dyrektywy 2008/104/WE²⁰. W art. 20 ust. 2 wyjaśnia się, że do celów tego artykułu usługi w zakresie rynku pracy świadczone przez podmioty prywatne obejmują rekrutację i pośrednictwo oraz usługi prywatnych agencji zatrudnienia. Na mocy art. 20 ust. 3 zobowiązuje się państwa członkowskie do zakazania prywatnym agencjom zatrudnienia stosowania jakichkolwiek środków, mechanizmów lub list mających na celu uniemożliwienie rybakom podjęcia pracy. Rybacy nie mogą ponosić, bezpośrednio ani pośrednio, w całości ani w części, jakichkolwiek kosztów lub opłat z tytułu korzystania z usług w zakresie rynku pracy świadczonych przez podmioty prywatne. Artykuł 20 ust. 4 stanowi, że państwa członkowskie, które ratyfikowały Konwencję MOP dotyczącą pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r., mogą delegować pewne obowiązki wynikające z tej Konwencji do prywatnych agencji zatrudnienia, o ile mają one takie prawo. Należy wziąć pod uwagę ograniczenia wynikające z Konwencji.

Artykuły 21–25 umowy zawierają postanowienia dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy, dotyczące zwłaszcza żywienia i zakwaterowania.

Artykuł 21 ust. 1 stanowi, że art. 21–25 stosuje się, nie naruszając przepisów dyrektywy 93/103/WE. Należy przestrzegać przepisów prawa krajowego wdrażającego art. 22–25 z należyty uwzględnieniem higieny i ogólnych bezpiecznych, zdrowych i komfortowych warunków.

Zgodnie z art. 22 państwa członkowskie muszą przyjąć przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki dotyczące między innymi wymiarów i jakości pomieszczeń załogi, żywienia i wody pitnej na statkach pływających pod ich banderą lub zarejestrowanych pod ich pełną jurysdykcją. Artykuł 23 stanowi, że każde państwo członkowskie UE musi przyjąć przepisy ustawowe, wykonawcze i inne środki, na mocy których wymaga się odpowiedniej jakości i wielkości pomieszczeń załogi oraz wyposażenia ich na potrzeby obsługi statku i czasu pobytu rybaków na jego pokładzie. Należy wziąć pod uwagę zwłaszcza kwestie wymienione w art. 23, takie jak zatwierdzanie planów budowy lub modyfikacji statków rybackich pod kątem zakwaterowania, utrzymanie pomieszczeń załogi i kambuza, wentylacja, ogrzewanie, chłodzenie i oświetlenie, unikanie nadmiernego hałasu i drgań, lokalizacja, wymiary, materiały konstrukcyjne, urządzenie i wyposażenie poszczególnych kajut i innych pomieszczeń, urządzenia sanitarne oraz dostawy wystarczającej ilości ciepłej i zimnej wody, a także procedury reagowania na skargi dotyczące zakwaterowania niespełniającego wymogów umowy.

Artykuł 24 stanowi, że państwa członkowskie UE muszą przyjąć przepisy ustawowe, wykonawcze i inne środki dotyczące żywności i wody na pokładzie statku. Żywność przewożona i podawana na statku musi zwłaszcza mieć odpowiednią wartość odżywczą i jakość oraz być podawana w odpowiedniej ilości. Woda pitna musi być odpowiedniej jakości

²⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej, Dz.U. L 327 z 5.12.2008, s. 9–14.

oraz być podawana w odpowiedniej ilości. Właściciel statku rybackiego musi zapewnić rybakom żywność i wodę bezpłatnie. Na mocy krajowych przepisów ustawowych i wykonawczych koszt można jednak odzyskać jako koszt operacyjny, jeżeli tak stanowi układ zbiorowy dotyczący udziałowego systemu wynagradzania lub umowa rybaka o pracę. Krajowe przepisy ustawowe, wykonawcze i środki przyjmowane przez państwa członkowskie UE w celu transpozycji przepisów art. 22–24 muszą skutkować pełnym wejściem w życie załącznika II do umowy w sprawie zakwaterowania na statku rybackim.

Artykuły 26–31 dotyczą ochrony zdrowia i opieki medycznej; ochrony w razie choroby, urazów lub śmierci w związku z wykonywaną pracą.

W art. 26 zobowiązano państwa członkowskie UE do przyjęcia krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i innych środków celem zapewnienia, by rybacy na statkach pływających pod ich banderą lub zarejestrowanych pod ich pełną jurysdykcją mieli prawo do opieki medycznej na lądzie i byli szybko przenoszeni na ląd w przypadku poważnej choroby lub urazu. Właściciel statku rybackiego musi zapewnić rybakowi opiekę medyczną i ochronę zdrowia w trakcie jego pobytu na pokładzie lub w porcie poza krajem odpowiedzialnym za jego ochronę w ramach zabezpieczenia społecznego. W przypadku choroby zawodowej lub urazu przy pracy rybak musi mieć dostęp do odpowiedniej opieki medycznej zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i praktyką krajową. Na mocy art. 27 opieka medyczna i ochrona zdrowia na statku, o których mowa w art. 26 lit. b), podlegają mającym zastosowanie przepisom dyrektywy 92/29/EWG²¹ oraz art. 28 umowy. Musi ona obejmować również opiekę medyczną oraz pomoc materialną i wsparcie, jeżeli rybak przebywa na lądzie w zagranicznym porcie poza krajem odpowiedzialnym za jego ochronę w ramach zabezpieczenia społecznego.

Zgodnie z art. 28 umowy państwa członkowskie UE muszą przyjąć krajowe przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki ustanawiające dodatkowe wymogi w porównaniu z przepisami dyrektywy 92/29/EWG, biorąc pod uwagę między innymi obszar działania i długość rejsu, a także liczbę rybaków na pokładzie. Ponadto stanowi on, że statki muszą być wyposażone w komunikację radiową lub satelitarną do celów konsultacji medycznej oraz poradnik medyczny przyjęty lub zatwierdzony przez właściwe organy lub najnowsze wydanie „International Medical Guide for Ships” (*Międzynarodowego Przewodnika Medycznego dla Statków*).

Artykuł 29 stanowi, że państwa członkowskie UE muszą przyjąć przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki, na mocy których wymaga się, aby: a) opieka medyczna, o której mowa w art. 26 lit. b) oraz art. 28, była rybakowi zapewniana bezpłatnie; b) właściciel statku rybackiego był odpowiedzialny za koszt opieki medycznej rybaka do czasu jego repatriacji w zakresie kosztów, które nie są pokrywane przez państwo odpowiedzialne za jego ochronę w ramach zabezpieczenia społecznego.

Artykuł 30 stanowi, że krajowe przepisy ustawowe lub wykonawcze mogą zezwalać na wyłączenie tej odpowiedzialności za pokrycie kosztów opieki medycznej, jeśli uraz nastąpił w innych okolicznościach niż podczas służby na statku lub choroba była ukrywana przy zatrudnianiu, bądź właściciel statku rybackiego jest w stanie dowieść, że uraz lub choroba wynikały z umyślnej winy rybaka.

²¹ Dyrektywa Rady 92/29/EWG z dnia 31 marca 1992 r. dotycząca minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w celu poprawy opieki medycznej na statkach, Dz.U. L 113 z 30.4.1992, s. 19–36.

Artykuł 31 ust. 1 zobowiązuje państwa członkowskie UE do przyjęcia środków zapewniających rybakom ochronę na wypadek choroby zawodowej, urazu lub śmierci w związku z wykonywaną pracą. Artykuł 31 ust. 2 stanowi, że w przypadku choroby lub urazu spowodowanego wypadkiem przy pracy rybak jest uprawniony do odszkodowania zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi. Na mocy art. 31 ust. 3 właściciel statku rybackiego jest odpowiedzialny za tę ochronę i odszkodowanie, jeżeli nie jest ono zapewniane przez państwo odpowiedzialne za ochronę rybaka w ramach zabezpieczenia społecznego. Na mocy art. 32 właściciel statku rybackiego może zapewnić pokrycie zobowiązań finansowych, o których mowa w art. 29 i 31, poprzez ubezpieczenie lub inne systemy.

Artykuły 33–36 włącznie dotyczą bezpieczeństwa i higieny pracy oraz zapobiegania wypadkom.

Artykuł 33 stanowi, że art. 34–36 stosuje się, nie naruszając przepisów dyrektywy 89/391/EWG²², dyrektywy 92/29/EWG²³ oraz dyrektywy 93/103/WE²⁴.

Artykuł 34 stanowi, że państwa członkowskie UE są zobowiązane do przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych lub innych środków dotyczących zapobiegania chorobom zawodowym, urazom i wypadkom przy pracy, w tym oceny ryzyka i zarządzania nim oraz szkolenia rybaków. Szkolenia rybaków muszą obejmować również szkolenie w zakresie korzystania z obsługiwanego przez nich sprzętu rybackiego oraz działań, w jakich będą uczestniczyć. Ponadto muszą one obejmować obowiązki właścicieli statków rybackich, rybaków i innych osób, zwłaszcza z uwzględnieniem bezpieczeństwa i higieny pracy rybaków w wieku poniżej 18 lat. Krajowe przepisy ustawowe, wykonawcze i inne środki muszą obejmować również rejestrację i badanie wypadków na pokładach statków oraz tworzenie wspólnych komisji do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy lub (po konsultacjach z krajowymi partnerami społecznymi) innych organów.

Art. 35 stosuje się do wszystkich statków rybackich, z uwzględnieniem liczby rybaków na pokładzie, obszaru działalności i długości rejsu. Określa on obowiązki właściwych organów i właściciela statku rybackiego w zakresie zapobiegania chorobom zawodowym oraz urazom i wypadkom przy pracy, a także oceny ryzyka i zarządzania nim. Ponadto określa ich obowiązki w zakresie informowania i szkolenia rybaków w odniesieniu do sprzętu, działań i podstawowych zasad bezpieczeństwa, a także zapewnienia odzieży ochronnej i wyposażenia ochronnego.

Art. 36 stanowi, że rybacy lub ich przedstawiciele muszą uczestniczyć w ocenie ryzyka.

Artykuł 37 (Zmiany)

Ten artykuł stanowi, że przegląd stosowania umowy i jej załączników musi być przeprowadzony, na wniosek któregośkolwiek z sygnatariuszy, w przypadku zmiany jakichkolwiek postanowień Konwencji MOP dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z

²² Dyrektywa Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy, Dz.U. L 183 z 29.6.1989, s. 1–8.

²³ Dyrektywa Rady 92/29/EWG z dnia 31 marca 1992 r. dotycząca minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w celu poprawy opieki medycznej na statkach, Dz.U. L 113 z 30.4.1992, s. 19–36.

²⁴ Dyrektywa Rady 93/103/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotycząca minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i zdrowia w pracy na statkach rybackich (trzynasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG), Dz.U. L 307 z 13.12.1993, s. 1–17.

2007 r. W przypadku zmiany dorobku UE mającej wpływ na niniejszą umowę na wniosek któregokolwiek z sygnatariuszy należy przeprowadzić przegląd stosowania umowy.

Artykuł 38 (Postanowienia końcowe)

Niniejszy artykuł stanowi, że umowa wejdzie w życie w dniu wejścia w życie Konwencji MOP dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r.

Załącznik I (Umowa rybaka o pracę) określa treść umowy rybaka o pracę.

Załącznik II (Zakwaterowanie na statku rybackim).

W załączniku określa się jego zakres i ewentualne rozszerzenia (o ile właściwe krajowe organy uznają je za praktyczne lub możliwe). Obejmuje on szereg szczegółowych kwestii dotyczących przede wszystkim zakwaterowania na statku, ale zawiera również przepisy dotyczące takich zagadnień, jak żywność i woda pitna, a także kontrole przeprowadzane przez szypa lub pod jego nadzorem. Na potrzeby niniejszego załącznika określa się definicje a) umowy; b) nowych oraz c) istniejących statków.

Wniosek

DYREKTYWA RADY

wdrażająca Umowę zawartą między Generalną Konfederacją Spółdzielni Rolniczych przy Unii Europejskiej (COGECA), Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) oraz Stowarzyszeniem Krajowych Organizacji Przedsiębiorstw w Sektorze Rybołówstwa (EUROPÊCHE) z dnia 21 maja 2012 r., zmienioną w dniu 8 maja 2013 r., w sprawie wdrożenia Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r.

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

Uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 155 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 155 ust. 2 TFUE pracodawcy i pracownicy („partnerzy społeczni”) mogą wspólnie zażądać wykonania zawartych przez nich umów na poziomie Unii w drodze decyzji Rady na wniosek Komisji.
- (2) Dnia 14 czerwca 2007 r. Międzynarodowa Organizacja Pracy przyjęła Konwencję dotyczącą pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r.²⁵, której celem jest stworzenie jednolitego, spójnego instrumentu stanowiącego uzupełnienie międzynarodowych norm w zakresie warunków życia i pracy dla tego sektora, zawierających zmienione i zaktualizowane normy z obowiązujących konwencji międzynarodowych i zaleceń mających zastosowanie do rybaków, a także podstawowe zasady zapisane w innych międzynarodowych konwencjach w dziedzinie pracy.

²⁵ http://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:12100:0::NO::P12100_ILO_CODE:C188

- (3) Komisja przeprowadziła konsultacje z partnerami społecznymi, zgodnie z art. 154 ust. 2 TFUE, czy propagować stosowanie w Unii postanowień Konwencji dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r.²⁶
- (4) Dnia 8 maja 2013 r. Generalna Konfederacja Spółdzielni Rolniczych przy Unii Europejskiej, Europejska Federacja Pracowników Transportu oraz Stowarzyszenie Krajowych Organizacji Przedsiębiorstw w Sektorze Rybołówstwa, pragnąc podjąć pierwszy krok na drodze do kodyfikacji dorobku społecznego UE w sektorze rybołówstwa morskiego oraz pomóc zapewnić równe warunki działania dla sektora rybołówstwa morskiego w UE, zawarły umowę w sprawie wdrożenia Konwencji dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. (zwaną dalej „umową”). 10 maja 2013 r. te organizacje zwróciły się do Komisji o wykonanie ich umowy w formie decyzji Rady, zgodnie z art. 155 ust. 2 TFUE.
- (5) Do celów art. 288 Traktatu właściwym instrumentem do wykonania umowy jest dyrektywa.
- (6) Komisja sporządziła wniosek dotyczący dyrektywy zgodnie ze swoim komunikatem z dnia 20 maja 1998 r.²⁷ w sprawie dostosowania i wspierania dialogu społecznego na poziomie Wspólnoty, uwzględniając reprezentatywność stron-sygnatariuszy oraz zgodność wszystkich klauzul umowy z prawem.
- (7) Przepisy niniejszej dyrektywy nie naruszają obowiązujących przepisów Unii, które są bardziej szczegółowe lub które zapewniają wszystkim rybakom wyższy poziom ochrony.
- (8) Niniejsza dyrektywa nie powinna być wykorzystywana do uzasadnienia zmniejszenia ogólnego poziomu ochrony pracowników w dziedzinach objętych umową.
- (9) Niniejsza dyrektywa oraz załączona do niej umowa ustanawiają normy minimalne; państwa członkowskie i partnerzy społeczni mogą utrzymać lub wprowadzić korzystniejsze przepisy.
- (10) Bez uszczerbku dla postanowień umowy dotyczących działań następczych i przeglądu ze strony partnerów społecznych na poziomie UE Komisja Europejska monitoruje wykonanie niniejszej dyrektywy i umowy i przeprowadza ocenę.
- (11) Dyrektywa wejdzie w życie równocześnie z Konwencją dotyczącą pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r., natomiast partnerzy społeczni pragną, by krajowe środki wdrażające niniejszą dyrektywę weszły w życie nie wcześniej niż z dniem wejścia w życie Konwencji dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r.
- (12) Umowę stosuje się do rybaków pracujących w jakimkolwiek charakterze na podstawie umowy o pracę lub pozostających w stosunku pracy na pokładzie statków rybackich prowadzących połowy komercyjne, pływających pod banderą państwa członkowskiego UE lub zarejestrowanych pod pełną jurysdykcją państwa członkowskiego UE.

²⁶ COM(2007) 591 final.

²⁷ COM(1998) 322 final.

- (13) Aby chronić bezpieczeństwo i higienę pracy rybaków pracujących w jakimkolwiek charakterze na podstawie umowy o pracę lub pozostających w stosunku pracy, umowę można ponadto stosować do wszystkich pozostałych rybaków obecnych na pokładzie tego samego statku rybackiego.
- (14) Państwa członkowskie mogą definiować zawarte w umowie wyrażenia, których niniejszym wyrażnie się nie definiuje, zgodnie z prawem krajowym i krajową praktyką, jak to ma miejsce w przypadku innych dyrektyw dotyczących polityki społecznej i zawierających podobne wyrażenia, z zastrzeżeniem, że definicje są zgodne z treścią umowy.
- (15) W niniejszej dyrektywie i załączonej do niej umowie należy uwzględnić wszystkie postanowienia dotyczące zarządzania zdolnością połowową, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1380/2013²⁸.
- (16) Na wspólny wniosek partnerów społecznych państwa członkowskie mogą im powierzyć wdrożenie niniejszej dyrektywy, z zastrzeżeniem, że państwa członkowskie zobowiązane są podjąć wszystkie konieczne działania, aby przez cały czas zagwarantować rezultaty, które ta dyrektywa zakłada.
- (17) Komisja poinformowała Parlament Europejski zgodnie z art. 155 ust. 2 TFUE, przesyłając mu tekst niniejszego wniosku dotyczącego dyrektywy, która obejmuje swym zakresem przedmiotową umowę.
- (18) W niniejszej dyrektywie respektuje się prawa podstawowe i przestrzega się zasad uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w jej art. 20, 31 i 32.
- (19) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, która ma poprawić warunki życia i pracy oraz zapewnić ochronę zdrowia i bezpieczeństwo pracowników sektora rybołówstwa morskiego, będącego sektorem transgranicznym działającym pod banderami różnych państw członkowskich, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 ust. 3 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 ust. 4 TUE niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tych celów.
- (20) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających²⁹ państwa członkowskie zobowiązały się do dołączania, w uzasadnionych przypadkach, do powiadomienia o środkach transpozycji jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów służących transpozycji. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że złożenie tych dokumentów jest uzasadnione,

²⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE, Dz.U. L 354 z 28.12.2013.

²⁹ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa wdraża Umowę między Generalną Konfederacją Spółdzielni Rolniczych przy Unii Europejskiej, Europejską Federacją Pracowników Transportu oraz Stowarzyszeniem Krajowych Organizacji Przedsiębiorstw w Sektorze Rybołówstwa, zawartą w dniu 8 maja 2013 r., w sprawie wdrożenia Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r.

Tekst Umowy określony jest w załączniku do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy korzystniejsze dla pracowników od tych ustanowionych w niniejszej dyrektywie.
2. Wdrożenie niniejszej dyrektywy w żadnym wypadku nie stanowi wystarczającej podstawy do uzasadnienia zmniejszenia ogólnego poziomu ochrony pracowników w dziedzinach objętych dyrektywą. Nie narusza to praw państw członkowskich i partnerów społecznych do przyjęcia, w związku ze zmianą sytuacji, przepisów ustawowych, wykonawczych lub podjęcia ustaleń umownych innych niż te obowiązujące w momencie przyjęcia niniejszej dyrektywy pod warunkiem, że zawsze będą one zgodne z minimalnymi wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.
3. Stosowanie i wykładnia niniejszej dyrektywy nie naruszają unijnych lub krajowych przepisów, zwyczajów lub praktyk zapewniających danym pracownikom korzystniejsze warunki.

Artykuł 3

Państwa członkowskie określają sankcje mające zastosowanie w przypadku naruszenia krajowych przepisów przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 4

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej w dniu [dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy]. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia są określane przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst głównych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

W ciągu pięciu lat od daty, o której mowa w art. 6, Komisja, po przeprowadzeniu konsultacji z państwami członkowskimi i partnerami społecznymi na poziomie Unii, przedkłada Radzie sprawozdanie w sprawie wdrożenia, stosowania i oceny niniejszej dyrektywy.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu wejścia w życie Konwencji MOP dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r.

Artykuł 7

Niniejsza dyrektywa jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*